

Gyorsan megkapaszkodott az ablak kilincsében, mintha csak a hajó himbálózása tette volna bizonytalanná mozdulatát.

— Távozzon! — nyögte maga elé.

Az első tiszt halkán koppantott csizmája sarkával, s már nyikordult is a lépcső súlya alatt.

Kvist a bútorokba kapaszkodva visszavonszolta magát az asztalhoz, s székébe roskadt. Homlokán izzadságcseppek csorogtak végig. Jól hallotta a hajó eresztékeinek csikorgását, a hullámok hatalmas sistergéssel zúdultak neki a hajó oldalának. A vízköpők már nem bírták a felgyülemlett vizet leereszteni, szörcsögtek, fuldokoltak. A hajót gazdátlanul dobálták a hullámok, s száguldott a hegyes szirtek, zátonyok között.

A fedélzetre próbált figyelni. A lábdobogások egyre szaporodtak, egyre több ember kiabálását vélte kihallani a szél süvítéséből.

— Úgy látszik, a rakományórség is a vitorlaköteleknél van — tűnődött el.

Hirtelen feleszmélt, majd a rémület lett úrrá rajta. — Mit művel ez az ember?! Mit keres a rakományórség a vitorláknál?! Vissza! Vissza a helyekre! — ordította erőtlenül.

Váratlanul hatalmasat rázkódott a hajó, majd érezhetően megdőlt. Fent egy dörrenés, az egyik árboc derékba tört, s a fedélzetre zuhant.

Kvist két markába temette a fejét, majd az asztalra tévedt a tekintete. — A napló. Igaz is, a napló! — Elmosódott betűket látott. Régen elfelejtett nyugalmat érzett tagjaiba visszaköltözni. Az apró tintásüvegből kivette a tollszárat s megvizsgálta a hegy épségét. Mozdulatai határozottakká váltak. Közömbösen figyelte a lába szárán egyre emelkedő vizet. A lapok fölé hajolt.

„Június 4. A szorosban hajózunk. Vihar van. Már tudom, a hajó csak a viharban mutatja meg magát. Amit elrejtett előled, azt ajánlja fel most az elvesztegetett percekért, amit a nyugodt sima vízen tettek meg. És most ő is feltérképez téged. Kíméletlenül szemedbe néz. Tiszta tükör előtt állsz.”

KÁRPÁTI KAMIL

A Noah-noah szép Linának egy régi rögtönzést ad elő

*Amióta egy fekete asztal
tövében először megpillantottalak,
szemrétedben sötét tenger zúgott,
parttalan hullám közt titkos hajó haladt.*

*Tompán sugárzott félárnyat fejed:
istennő-sisakján lehúzva a rostély.
Érc-sima sötétség verte szemrétedet:
eszméletlen csapást sújtó fustély.*

Vagy nem sisak alól — dzsungel özön-
lánjai közül rémlátva tekintgetsz?
Egy Angyal? — megvesszőzték liktető
csiklójáért?! — Aktaiónt tépő szelindek?!

Kastélyfalon akadt lánynemű tramp?!
Kéért rongyba bújt az úr, hogy úgy szeresse!
S míg lábujjadtól öledig csókol,
nyakát tartja, hogy álnok borotvád átmesse?!

Unő vagy? Vagy évmilliós hasztalanság
saját szügyét nyaldosó gepárdon?
Mint Vezuv torka, szédít e szemrés:
fürdő Évából vizpartba süllyedt lábnyom?!

Megfejtve most a titkod! Egy festő
(halott) várta szellem-elődöd, egy másik
tizenháromévest, hol szivattyú-
ház zsongott — s szívdobbanása bevilágít.

Emlékszem, irigyeltem: „Benseje
lámpáival fölgújtotta magányodat!”
Tükrök lezuhantak, jelenés-hang zendült,
s jött a Lány, „mint egy szárnyas vonat”!

Boszorkányjárású volt az alkony.
Holdfényű lábát egymásra halmozva: varrt.
Tíz körme szentjánosbogarai
nagy lábán fénnel fésűzték az avart.

Festőm imádba: „Nem hittem, hogy szagod
ilyen vad fűvel keményre tömött zsák!
Sosem érintett párnádon a fejem
majd márvány-szájjal hallgat, ha nyakazzák.”

„Számba vizet veszek s megmosom arcod
— szólt a Lány —, ha bátyáim összeverik.”
Nagy keze alól még látszott a mell
s rózsaszín érme. S festőnk sírt: „Reggeledik.”

Ingatta törzsét rajta. Érezte:
nincs, nincs, aki Hozzá érhet — kőből rakott!
S feketén verdesett kétségbeesése:
„Mért kapott arcod kőburkolatot?!”

Majd fölállt, és ezt már álmodta csak:
„Úgy fekszünk, mint két tüzes hasáb a fagyban.”
S nem szólt a Lány, hogyan szólalt volna,
mikor elrepült fönn, a tiszta magasban.

*Szemedben sötét tenger zúg most.
Messze a hullámon üres hajó halad.
De közepén hánykódó kajüt nyílt:
ágyában ijedten altatgatod magad.*

BÖRÖNDI LAJOS

planctus

*harangok ha haldokolnak
szánkban a nyelv megromolhat
anyanyelven síró kövek
torkát szakasztja rémület
árva madár árva madár
hóésésben hazatalál
bilincs virraszt a sötétben
feketére mar a szégyen
csönddel gyászoló havasok
lelakatolt cinketorok
felkiáltójel sírkövek
rejtenek írás-bűnjelet
dadog a száj csak dadogna
segélykiáltás betiltva
bűnjelet bűn már a versem is
seholsincs Isten most segíts!
ámen*

sorsunk

*a csönd kifakult zászló
milyen színe van a
hallgatásnak?
az összeszorított száj
sikoltást? ujjongást rácsoz?
a halálé fehér
sorsunk
fordítva fölhúzott lobogó
remény gyász és vér*